

**Uit 'Waarom ben ik 92' door Ruud van Lieshout, uitgave maart 2017
(Ruud op foto links staand)**

... Dat deed ik ontelbare malen, voornamelijk toen, op een belangrijk moment in mijn leven, zus Rie mij adviseerde op hockey te gaan. Zij was zelf lid van EMHC in Eindhoven en hoewel ik eerst vol bravoure zei dat ik geen stok nodig had om iemand te slaan, ben ik na ballotage toch maar lid geworden van MOP in Vught. MOP stond - en staat nog steeds - voor Maakt Onderling Plezier.

Het was oorspronkelijk de 's-Hertogenbossche Mixed Hockey & Cricket Club MOP. Er werd gespeeld op het gemeentelijk sportterrein aan de Hekellaan, maar omdat dat niet ideaal was en men geen goed veld in Den Bosch kon vinden, verhuisde de club naar het sportcomplex 'Ons Buiten' aan de Loonse baan in Vught.

De naam van de club werd in 1952 veranderd in 's-Hertogenbossche en Vughtse Mixed Hockeyclub. Toen de club in 1991 ging verhuizen naar sportpark Bergenshuizen werd de Brabantse hoofdstad uit de naam verwijderd.

Het is een juiste beslissing geweest waarvoor ik Rie nog steeds dankbaar ben. Ik was toen al een jaar of vijftien, maar veel dingen gebeurden in die tijd pas op latere leeftijd.

Behalve voor de gezondheid die sporten met zich meebrengt, is die tijd ook goed geweest voor mijn verdere ontwikkeling. Je leerde spelen in teamverband en daardoor de nodige discipline oppikken die bij het clubleven hoort. Daarbij kon ik mij als clublid verdienstelijk maken. Zo zat ik al snel in de redactiecommissie van het clubblad en was ik ook lid van lustrumcommissies. Het lustrumnummer van het dertigjarig bestaan in 1953, waarin ik onder pseudoniem 'B. Laag' ook wat schreef, heb ik nog.

Pro- en Contraloog
Chemist praatje over de hockeygoer

We hebben al veel concessies gedaan aan onze dames; korte sokjes voor de meer zelfbeheersden, lange knieken in afleidende rood-witte kleuren voor diegenen, die het meer van geestelijke waarden moeten hebben. Vroeger hielpen sierlijke schouderbanden het destijds slanke M.O.P.-meisje de hockey-stok ophouden, tegenwoordig heeft men leupen. De handjes verdorven en omdat ze toch heupen zijn, heeft de huidige M.O.P.-generatie het er vaak op ook. Waarmee we maar zeggen willen, dat we al heel wat concessies gedaan hebben aan onze dames. Heeft u er eigenlijk wel eens over nagedacht wat dat zeggen wil „concessies doen“? Het betekent, dat men van iemand iets vergoet, die men normaal niet zou nemen. Of geven.

Ja, ook geven, lezer! Als men u vraagt een voorzet te geven is dat een concessie aan uw eigen voorzetdrang. Heeft u die nooit? Dan bent u meer het negatieve type van achterhoedespeler, die merkwaardig afbrekende natuur, die ho-roepje. Nu roepen wij ook wel eens bij tijd en wijlen ho, ja, wij herhalen dit woord soms zelfs als ons niet zelf genoeg een nog puntiger woord te hinnen schiet en onze zo scherpsinnige enervatie dreigt te stikken. Stikken niet men redelijk veel op hockey-terreinen of wat daar, ondanks Bondsvoorschriften, voor door moet gaan.

[Wij schrijven „voor door“, omdat het meer gebruikelijke „voor door“ meten volkomen verkeerd geplaatste associaties wekt aan een hoofdingang van perzelen].

Stokken zijn hollandsche sticks en dan zijn we meteen bij de scheikunde beland, want een stick is uitermate chemisch, zij het dan organisch chemisch. En dan weten we ook, waarom hockey zo'n dure sport is, immers alle organen zijn duur, zie slechts ons Officieel Orgaan en trouwens alle leedjes organen, om nu met een verzaemelaars alle leedjes lever, maar en zo verder voorgeeft af te doen. Wij hebben ons laatst de dag afgedaan toen het warm werd tijdens de voorbereidende besprekingen van het M.O.P.-feestje en dit bevestigde ons tenonod als werk-eer, bij de andere, zich daarop tenonod verontschuldigende commissies. En zelfs al zouden wij de eerste indruk kunnen wegnemen, een ezel zal men ons altijd blijven vinden ook al zouden wij ons, u zeer wel geseend

B. LAAG.

Ik zorgde ook waar wenselijk voor muziek. Ik had namelijk zelf een mobiele geluidsinstallatie gebouwd die ik in het clubhuis bij feesten of speciale gebeurtenissen kon gebruiken. Als erkenning van mijn inzet duwde voorzitter Van Zinnicq Bergmann tijdens een bijeenkomst een speciaal MOP-speldje in het knoopsgat van mijn revers en verklaarde mij daarmee tot 'Lid van verdienste' van MOP. Hij mompelde erbij: "Gelukkig een jasje met een knoopsgat." Dat was niet altijd het geval. Het speldje heb ik altijd zorgvuldig bewaard. Toen ik voor drie jaar naar Indonesië vertrok heb ik mijn lidmaatschap opgeschort en na terugkomst weer gecontinueerd. In de tropen ging ik hockeyen bij 'de Marine KLM-Combinatie' zodat ik in training bleef.